

Chương 20

Nơi Tuyệt Địa Gặp Tiên Duyên
Vì Sinh Cơ Nhờ Dị Thú

Kể ra sống hay chết cũng có số mệnh, trời không đẩy ai tới cùng khốn. Khi Yến Lăng Vân bị một chuồng bất thành linh của Lăng Vân Yến quét rơi xuống Âm Phong Địa Ngục, chàng cảm thấy hoảng hốt thật sự vì khí lạnh từ dưới đất bốc lên. Thân hình chàng rơi vùn vụt xuống đáy sâu bỗng chấn động một cái dữ dội, tà áo chàng móc vào một cành cây mọc đâm ngang ra giữa vách đá.

Chàng đưa mắt nhìn xuống đáy rộng sâu hun hút dưới chân, tự nhiên người ta đến bước đường cùng đều nảy ra bản năng sinh tồn. Nhưng sự thực chàng đã rơi xuống hơn trăm trượng dù muốn leo lên trên cũng không tài nào được nữa, còn thân buông xuống thì dưới chân chỉ là một màu đen nghịt không biết cảnh tượng ở dưới ra sao.

Yến Lăng Vân mò mẫm vách đá nơi có cành cây mọc ra đỡ thân chàng, phát hiện có một cửa hang nhỏ, chàng đành bò vào đó bụng cầu trời cho đừng gặp rắn rít độc vật gì. Miệng hang càng bò vào sâu càng lớn rộng ra và xuôi dốc xuống, không khí cũng không đến nỗi quá lạnh lẽo. Chàng mừng vì đã nhận thấy chút hy vọng sống sót, càng cố sức bò tới trước. Duy trong miệng hang hôn ám chẳng biết là ngày hay đêm, chỉ biết là qua đã khá lâu vẫn chưa thấy ngõ ra, trong bụng chàng hết sức lo lắng.

Nào ngờ lúc đang vừa bò vừa thất vọng, hốt nhiên đường hang quanh ngoặt về một hướng khác, tinh thần chàng phấn chấn hẳn lên, hiểu ra đã có thể thoát hiểm. Chàng vươn thân lên vọt nhanh tới nhìn cho rõ, nhưng bất giác chàng lại bật ra tiếng thở dài.

Thì ra nơi này là chỗ cuối cùng của địa huyết tròn hơn một trượng, trên đỉnh có một lỗ tròn chảy liên tục một dòng nước xuống thành một cái ao nhỏ. Ngửa mặt nhìn qua lỗ tròn ấy chàng thấy một vầng trăng sáng lúc ấy đang vừa khéo chiếu ánh sáng rực rỡ xuống. Tuy đúng là lỗ nhỏ thông ra ngoài, nhưng giữa tình trạng này, trừ thần tiên ra mới có thể biến thân thành loài chim bay ra được chứ còn người phàm trần làm sao có cách nào thoát thân?

Yến Lăng Vân hết sức tuyệt vọng, duy chỉ có nước ngồi đây đợi chết trong cái lòng đất này chàng chẳng biết làm sao hơn. Nhưng đang lúc bụng đói cồn cào, vừa đói khát không chịu nổi, bản năng thúc giục chàng cúi xuống ao nước vốc vài vốc lên uống,

đột nhiên có cảm giác nước ao tù này muôn phần thơm ngon. Trong lòng hơi sáng khoái, chàng ngửa đầu nhìn ánh trăng sắp sửa nghiêng về hướng khác, nào ngờ phát hiện nơi lỗ nhỏ có mọc lơ thơ một loại cây cỏ gì đó có dạng như một loại lan núi đưa ra mùi hương thoang thoảng, nhất là ở giữa đám hoa ấy lại có hai trái cây đỏ ửng rất đẹp. Nhân vì đỉnh động không cao lắm, chàng giơ tay hái trái cây ấy. Đang lúc đói bụng chàng đưa lên miệng cắn luôn. Rồi theo thói quen, chàng ngồi xuống theo tâm pháp Thiên Đô Tiên Khách truyền thụ nhắm mắt lại điều tức hơi thở dưỡng thần.

Cứ như thế qua không biết bao lâu, khi chàng khẽ mở hai mắt ra, đột nhiên thấy toàn động núi rõ như tranh, lập tức chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng không biết có chuyện kỳ dị gì xảy ra bèn nhảy đứng lên.

Nhưng nhìn kỹ lại trong động chẳng có gì khác thường vẫn y như cũ, chẳng tìm ra một ánh sáng ở đâu chiếu vào, thực là khó hiểu. Chàng đâu ngờ được, nguyên nhân ấy là do chàng vừa vô ý ăn trúng trái cây đỏ nọ là hai loại trái cây Thất Diệp Linh Chi ngàn năm mới kết trái một lần, có khả năng làm mất chàng nhìn thấu qua bóng đêm và chàng cũng không biết bản thân chàng đã gặp một kỳ duyên ngàn năm khó có.

Trong lúc hoang mang, Yến Lăng Vân cúi đầu trầm tư, bất ngờ chàng nhìn xuống đáy ao nước trong vắt nhìn thấy tận đáy, dưới ấy có một tảng đá lớn chung quanh mọc loại rêu xanh biếc, nước lay động chung quanh không sao tiếp cận được. Đột nhiên chàng sinh nghi. Rất may là nước ao sâu không quá nửa thước và áo quần chàng cũng đang hết sức bẩn thỉu vì đất cát. Chàng cúi xuống vươn tay sờ xem rồi sau đó quyết định lội xuống, hai chân đặt lên tảng đá vận chân khí Thiên Cân Trụy đề mạnh xuống.

Bản thân chàng vốn có sẵn hai loại chân khí Tam Âm Lục Dương, chàng ấn thân xuống sức nặng đúng là ngàn cân. Chỉ thấy thân chàng chìm hẳn xuống, lập tức chân như đập vào khoảng không, vội kêu lên một tiếng hoảng hốt nhưng toàn thân đã chìm xuống ướt đẫm mà mắt chàng cảnh tượng lại thay đổi.

Bấy giờ Yến Lăng Vân vừa hết sức kinh ngạc vừa vui mừng và lại sợ cũng chỉ là ảo giác như khi còn ở trên Lạc Hồn Điện. Chàng liền di bộ nhiếp tâm thu hết tỉnh táo rồi mới dám đưa mắt nhìn cho rõ. Chợt thấy chàng đã rơi vào một nơi, vào một thạch thất sáng rực ánh lưu ly, trên đầu, trần thạch thất khảm vô số những hạt ngọc lớn nhỏ bày thành cảnh tượng giống như trăng sao trên bầu trời, sáng như phát ra ánh sáng của trăng sao thật khiến người không khỏi cảm thấy khoan khoái.

Nơi chàng rơi xuống chính là nơi thái âm vận hành phát ra ánh sáng trắng bạch và là trung ương của các ngôi sao chiếu vào. Hình như chủ nhân của thạch thất này cực yêu trăng sao, khiến Yến Lăng Vân lại sợ rằng đây là thạch động của loài hồ ly tinh

như hồi chàng còn bé vẫn được nghe kể. Đưa mắt nhìn quanh, bốn vách đá trên thạch thất đều có điêu khắc chi chít mọi cảnh tượng trần thế, có các loại chim bay thú chạy, có cả người, cả thú, cả cá cả chim, hoặc nằm hoặc ngồi, hoặc bay hoặc chạy đủ mọi hành động và linh động những vật sống muốn bật ra khỏi vách đá.

Nhất là thạch động như đúc từ một khối không tìm đâu cửa ra. Kỳ lạ nhất là mặt đất của thạch động chia thành một vòng tròn trung ương sáng bóng như kính và vẽ dày đặc một thứ vân phản chiếu ánh trăng sao trên đỉnh thạch thất.

Ngoài ra bên bốn góc thạch thất lại có bốn cái hòm đá lớn không biết bên trong đựng gì? Chính lúc chàng đang cúi đầu suy gẫm chàng mới phát hiện chân chàng giẫm lên lưng một con rùa xanh, bất giác chàng giật mình. Bất quá bình tĩnh nhìn lại, đây chỉ là một con rùa chết đã lâu chỉ còn để lại cái mai và trên cái mai ấy có viết mấy chữ triện: Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục.

Bấy giờ Yến Lăng Vân mới sức nhớ ra đây có lẽ là nơi tu hành thời cổ đại của một vị kỳ nhân nào đó, đồng thời chàng sức nhớ, trước đây không lâu khi được nghĩa huynh Độc Hành Tẩu truyền thụ chưởng pháp cũng có tên như thế này. Cứ theo Độc Hành Tẩu kể lại là của một vị dị nhân vô danh truyền thụ lại sau khi bắt chước các động tác của hàng vạn hiện tượng trời đất và các loại sinh vật mà sáng tạo ra võ công ấy.

Nhân vậy chàng vội vàng nhảy lên lưng con rùa từ từ nhìn các đồ hình trên bốn bức vách cố ghi nhớ. Bất giác càng nhìn càng nhập thần và nhận ra mỗi hình tượng đều ẩn chứa huyền công kỳ diệu không thể tưởng tượng.

Độc Hành Tẩu đã dạy cho chàng Vạn Tượng Quy Nguyên Chưởng chỉ là sơ lược các hình tượng trong thạch thất này, so với các đồ hình ở đây tinh vi nhật hóa thì sở học của Độc Hành Tẩu dường như còn khiếm khuyết rất nhiều, chỉ đáng gọi là hai, ba phần mười, hoặc là do lâu năm nên sở truyền có sai lạc? Chàng cúi nhìn xuống các hoa văn dưới đất và căn bản bộ Lục Hợp Tiềm Trung Bộ.

Do đó chàng hết sức hoan hỷ nghĩ bụng:

"Nơi này tất phải là căn nguyên võ học của Kỷ đại ca xưa đã học được."

Đột nhiên chàng thấy lòng rộng không, chân khí vô cùng sung mãn vượt hơn cả khi trước, chàng chẳng còn cảm thấy đói khát gì nữa, tinh khí thần đều sáng khoái vô hạn.

Nhân vì khu chính giữa phản ánh tất cả đồ hình chung quanh bốn bức vách, chàng liền đứng ở giữa bắt chước các động tác đồ hình bắt đầu luyện tập. Càng tập

chàng càng hiểu ra thiết trí toàn động cực kỳ thần diệu vừa phát ra vừa thu chân khí hoàn toàn không có gì không như ý và là tuyệt học cực cao thâm. Cộng với chàng vốn thông minh đỉnh ngộ và vừa vô ý ăn trúng trái linh chi ngàn năm nên càng minh mẫn, một lúc lâu sau đã lĩnh hội toàn bộ võ công khắc trên thạch thất, chiêu thức biến hóa thành ngàn vạn. Cứ như thế qua không biết bao lâu, chàng mới tạm ngưng tập luyện sau khi đã thuần thục.

Chàng vội kiểm tra các hòm đá đặt ở bốn góc mới phát hiện hai hòm đá phía đông và tây đựng đồ hình của các phái võ học, trên nắp có dán một tờ giấy mỏng viết hàng chữ:

"Ta vốn là nho sinh, vì từ bé đã mộ đạo tìm học nhưng lầm học phải bàng môn tả đạo chuyên các thuật lật vật để mong trường sinh, cho đến lúc tuổi trung niên mới biết trước đây là lầm và nhận ra chỉ có võ học mới có thể giúp thân thể khỏe mạnh kéo dài tuổi thọ, tự bảo vệ mình vào bảo vệ người. Được lời dạy của Đại Hoang đạo hữu, ta bèn ngồi tọa quan ở đây sáu mươi năm học hết võ học các môn phái, loại bỏ cặn bã và tham khảo thêm vạn vật trời đất biến chuyển, thấu thái tinh hoa của các động tĩnh trên đời tự sáng tạo ra kỳ pháp Vạn Tượng Quy Nguyên, nhưng đạo của võ học rộng lớn không bờ bến mà đời ta lại có hạn làm sao tập đại thành. Nếu có người qua đây, chớ nên coi võ học của ta là toàn vẹn, đầy đủ và đừng coi đây là đỉnh cao nhất của võ học.

Tri Phi Tử lưu lại."

Xem khẩu khí, vị kỳ nhân này mười phần khiêm cung, chẳng những không ngại nói xuất thân từ bàng môn tả đạo, mà còn tôn sùng võ học, cảnh giác người đời sau thật không then là người biết hối lỗi quay đầu như biệt hiệu Tri Phi Tử (người biết lỗi). Tự nhiên Tri Phi Tử là người cùng thời với Đại Hoang chân nhân và như thế khoảng cách với hiện nay cũng lâu đã trăm năm rồi.

Yến Lăng Vân trong hơn năm nay đã lập chí học võ đi khắp nơi tìm thầy, bây giờ trước mắt lại là toàn bộ bí truyền võ học của các môn phái sao không cực kỳ hưng phấn? Do đó chàng tức thì ngồi xuống đọc qua từng quyển một. Nhờ quả linh chi tăng cường trí tuệ và nhờ vừa học xong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục nên rất dễ dàng hiểu hết những chỗ uyên ảo của các môn phái.

Trong thạch thất không có mặt trăng mặt trời nên không biết đã qua bao lâu. Và do chàng tập trung tinh thần đọc hết sách vở nên cũng quên cả đêm ngày. Đến khi cảm thấy quá đói cầm quyển sách do dự, chàng xoay mạnh người lại.

Đột nhiên xa hơn tám trượng đứng sững một con quái vật nửa người nửa thú phủ đầy thân lông vàng mắt đỏ như lửa tay dài quá gối hai hàm răng nhọn sáng quắc. Cũng chẳng biết nó đến từ lúc nào và do nơi cửa nào vào đây?

Trong thạch động chỉ có mình chàng và quái vật, thấy càng dễ sợ. Yển Lăng Vân cả kinh vội vàng hạ thủ trước vườn thân dầy đánh ra một chưởng. Kinh phong cuốn tới quái vật, đồng thời chàng lập tức di hình hoán vị lướt thân tới trung tâm thạch thất. Bản ý của chàng là chiếm trước vị trí an toàn, lợi dụng sở học vừa thu thập được bảo vệ bản thân.

Nào ngờ con quái vật kia cực kỳ linh mẫn chẳng những không kém gì một cao thủ đã qua nhiều trận chiến, hai vai nó lay động đã tránh được chưởng và lướt thân tới gần chàng xoay thân theo bộ pháp hoa văn dưới đất. Nó đến gần chàng mới nhận ra nó không phải quỷ quái gì cả mà là loài vượn mặt chó mà chàng có lần nhìn thấy trong vùng núi Võ Đang. Lập tức chàng sinh ra hiếu kỳ nghĩ bụng:

"Một con vật mà tinh thông võ học thực ta chưa hề thấy bao giờ, ta hãy thử với nó vài chiêu xem sao?"

Nhưng rồi lại chuyển niệm:

"Con vật này đã vào đây được tất thạch thất này phải có cửa, cơ hội thoát nạn xem ra chính là nhờ nó, ta đừng nên hạ sát thủ."

Rồi thi triển Lục Hợp Tiềm Trung Bộ hai bên đuổi theo nhau. Khoảnh khắc, chỉ thấy một người một thú linh động xoay chuyển như tinh tú, dần dần biến thành một phiến xanh và vàng xẹt qua xẹt lại không phân cao thấp. Nhất là còn vượn vàng cứ kêu ậm ừ trong miệng như giận như vui, phi hành như điên cuồng. Cánh tay dài của nó xuất chiêu y như các chiêu thức vẽ trên đồ hình vách đá rất lợi hại. Đương nhiên nói cũng để lộ nhược điểm của thú vật, tuy nó cũng khá thông minh nhưng vẫn chỉ là bất chước hoàn toàn đồ hình chứ không biết phần ảo diệu như con người nên không thể nào chạm tới người Yển Lăng Vân được.

Đến đó Yển Lăng Vân đã định định, chàng cảm thấy thích thú nếu thu phục được con vượn quái dị này và điều đó chắc chắn là có ích cho chàng. Chàng liền xuất chiêu Sư Tử Bách Thố như trên đồ hình, đột nhiên con vượn nhảy ra khỏi vòng chiến, quỳ xuống đất chẳng khác gì người, hai tay lạy lia lịa. Rõ ràng nó không có chút gì ác ý và biểu lộ ý bội phục. Yển Lăng Vân cũng dừng cước bộ. Một lúc chàng quát:

- Quái vật ngươi chịu quy phục tiểu sinh chưa?

Chàng vốn thuận miệng quát hỏi như thế chứ không hề nghĩ đối phương chỉ là một con thú, đâu có thể biết tiếng người? Nào ngờ con vượn ấy gật đầu mấy cái liên tục. Có lẽ đây là loại thú có linh tính hơn hẳn các thú vật khác chăng? Nó chậm chạp đứng dậy vừa kêu ư ư trong miệng vừa chỉ tới cái hòm đá đặt ở góc phía nam, tựa hồ trong ấy có chứa đựng gì có thể biểu đạt ý nghĩ của nó. Yển Lăng Vân vì vậy cũng gật đầu, lập tức bước tới hướng nam.

Khi chàng mở nắp hòm ra nhìn thấy bên trong có đặt xác một lão nhân chết chưa lâu, diện sắc vẫn tươi như sống, râu dài quá ngực. Nhưng quần áo lại xốc xếch không được ngay ngắn và trên những nếp quần áo xốc xếch ấy có lấm tẩm máu viết nguệch ngoạc ba chữ lớn Tiêu Diêu Du. Xem tình hình này thì khi lão nhân này sắp chết đã cố cắn ngón tay lấy máu viết ba chữ ấy. Yển Lăng Vân giật mình kinh hoảng. Vì theo chàng được biết, các võ lâm cao thủ chết vì ba chữ bí hiểm này đến nay đã là người thứ sáu.

Hà hướng Độc Hành Tẩu Kỷ Linh cũng chết y như lão nhân này, đó là điều chàng chứng kiến tận mắt.

Con vượn đầu chó to lớn kia bấy giờ đứng dựa vào hòn đá cứ chỉ tay vào ba chữ Tiêu Diêu Du kêu ư ư như khóc lóc van xin gì đó. Không cần hỏi cũng biết, vị lão nhân mới chết này trước đây có lẽ là chủ nhân của nó không biết bị ai sát thương và nó là con thú có linh tính van xin chàng trả thù cho nó. Yển Lăng Vân vỗ vai nó hỏi:

- Lòng trung thành của người, ta hiểu rồi, có ai giết chủ nhân người phải không?

Nhưng con quái vật lại lắc đầu lia lịa chỉ khư khư chỉ vào ba chữ Tiêu Diêu Du mà thôi, tựa hồ như tất cả là đều do ba chữ ấy và nó cũng chẳng biết hung thủ là ai. Chàng lấy làm thất vọng thở dài:

- Thế thì khó quá. Ta biết ai mà trả thù cho người?

Rồi chàng khẳng khái nói thêm:

- Ba chữ ám hiệu này Yển Lăng Vân quyết khám phá cho ra, có lẽ đó là kiệt tác của ác đồ quái thư sinh Lăng Vân Yển đó chăng? Một con vật mà còn có lòng trung thành như thế, ta không báo được thù này còn mặt mũi đâu đối diện với đại ca ở trên trời kia?

Đến bây giờ chàng vẫn chưa biết Lăng Vân Yển là tên thật của Lâm Yên cô nương nên vẫn mơ hồ tin vào lời đồn đại trong giang hồ là sự thực.

Đồng thời chàng nhìn thấy bên cạnh xác lão nhân có đặt một lưỡi kiếm mà trên cán nói có khắc chữ Liễu khiến chàng không tự chủ được bật kêu lên:

- A! Thì ra vị lão nhân này là Nam Cung Liễu đại danh鼎鼎 trên giang hồ ư?

Việc này thật là khó hiểu vì trước đây nữ hiệp Lăng Vân Yến cho rằng chỉ còn Nam Cung Liễu là người độc nhất còn sống và sai người đi tìm lão để làm chứng nàng không phải gây ra cái chết của Giang Nam Bạch và Ngọa Vân lão đạo, nào ngờ lão Nam Cung ấy lại chết ở nơi đây.

Bấy giờ Yến Lăng Vân ngăn người ra nhìn xác chết của Nam Cung Liễu và ba chữ Tiêu Diêu Du chẳng hiểu nguyên nhân đầu mối ra sao. Ba chữ ấy là tên người chăng? Là tên vật chăng? Hoặc chỉ là một ám ngữ mật hiệu?

Lâu lăm chàng mới lắc đầu chẳng hiểu thêm gì, phảng phất chỉ biết Nam Cung Liễu và nghĩa huynh Kỷ Linh, hai cái chết có cùng một nguồn gốc, tiếc rằng chàng và con thú không thể nói chuyện với nhau nên không có cách nào tra vấn đầu đuôi câu chuyện với nó.

Tiện tay chàng đóng nắp hòm đá lại, ngẫu nhiên xúc động linh cơ nghĩ bụng:

"Tại sao ta không tìm hiểu xem cái hòm phía bắc có vật gì?"

Không ngờ đưa mắt nhìn chàng thấy con vật đã đến đó từ lúc nào như có ý chờ đợi. Hiển nhiên trong cái hòm ấy cũng phải có gì lạ. Chàng bèn bước tới lật nắp hòm lên.

Vật đầu tiên chàng nhìn thấy là một tượng nữ thần khỏa thân bằng ngọc cao độ hơn thước, sáng lấp lánh và tiếp theo là chín cái đầu lâu đen bóng, bên cạnh lại có thêm một thanh kiếm cổ lập lòe, ngoài ra không còn gì nữa. Mấy vật này ở đâu đến đây, chàng hoàn toàn không biết, chỉ nghi ngờ chín đầu lâu và tượng nữ thần có lẽ có liên quan đến Tri Phi Tử khi xưa là vật đã từng ở bàng môn giữ lại.

Chín đầu lâu lạnh lẽo, không tìm ra mối quan hệ gì với cái chết của Nam Cung Liễu. Chàng phân vân định đóng nắp hòm lại bỗng con linh thú đưa tay nhắc thanh cổ kiếm ra đưa vào tay Yến Lăng Vân, miệng nó liên tục kêu những tiếng oa oa múa may như ra dấu thanh kiếm ấy rất quan trọng. Chàng cầm lấy đưa mắt nhìn, chỉ nhìn thấy hình thức của kiếm rất cổ chẳng khắc tên ai là chủ nhân.

Chàng hơi rút lưỡi kiếm ra ánh sáng lóa mắt chiếu bốn bề, tiếng kiếm rít như tiếng rồng kêu, rõ ràng là vật chí bảo võ lâm như một thần kiếm.

Bất giác Yến Lăng Vân lấy làm hứng thú rút luôn thanh kiếm ra khỏi vỏ, tung thân đến trung ương thạch động theo bài Ngân Hà Kiếm Quyết do Quỷ Ảnh Lang Quân truyền thụ múa như bay. Thoạt đầu chưa thấy có gì lạ nhưng dần dần mũi kiếm như bắn ra ánh sáng dài tùy thế múa của chàng nhả ra khí lạnh. Thoáng chốc ánh kiếm

dan thành một vông lưới xanh biếc như thân một con rắn lẩn áp cả ánh sáng của những hạt minh châu trong động.

Yến Lăng Vân hứng khởi múa hết bài Ngân Hà Kiếm Quyết rồi nhân trước mắt có đồ hình chàng lấy kiếm thay chưởng tiếp tục luyện tập Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục. Uy lực chiêu thế chàng bây giờ cực hùng hồn mãnh liệt, kiếm thế rít lên những tiếng như rống hú cộp gầm thu tóm cả đại thiên thế giới, chẳng những vô cùng huyền diệu mà còn dũng mãnh không gì có thể so sánh được. Một lúc lâu sau chàng mới thu thế dừng tay. Bấy giờ con vượn thông minh kia không biết lấy từ đâu đến một mâm trái cây núi dâng lên Yến Lăng Vân giúp chàng đỡ đói bụng.

Yến Lăng Vân lại đem tất cả các sách chép các môn phái võ công ra học thuộc một lần nữa rồi võ về con linh thú:

- Tiểu sinh không thể ở đây lâu được, mai đây tất chúng ta sẽ lại gặp nhau. Chuyện của chủ người, ta sẽ cố tận lực giúp đỡ bây giờ phiền người giúp ta ra khỏi thạch thất được chăng?

Chàng buột miệng a một tiếng:

- Tên của người chắc chưa có, từ nay tiểu sinh sẽ gọi người là Đại Kim nhé?

Con vật ấy như có linh tính, tựa hồ như hiểu hết câu nói của Yến Lăng Vân, nó gật đầu lia lịa rồi vội vàng đứng lên kéo tay áo chàng dẫn đến cạnh xác con rùa mà chỉ còn lại cái mai, nó ấn mạnh mấy cái mạnh vào đầu rùa, thì ra trong này có bố trí cơ quan, chính là nó đang mở cửa động. Cánh cửa trên mai rùa mở ra, nó chui xuống liền và đưa mắt như có ý ra hiệu cho chàng theo nó. Cả hai rơi xuống một đường ngầm, ngẩng đầu nhìn lên cửa động đã khép lại như cũ, không cho ai biết được bên trong có một kho tàng vô giá về võ công, thảo nào cả trăm năm nay nơi tu luyện của Tri Phi Tử rất ít người vào được.

Sau đó chàng đi quanh co trong đường ngầm theo có linh thú ấy. Con vật hình như đã quen đường lối nên chạy cực mau dẫn theo Yến Lăng Vân. Đại ước thời gian ăn xong một bữa cơm, động thế bỗng hẹp lại, phải cong lưng xuống bò mới ra tới một nơi có màn nước từ trên thác đổ xuống che phủ. Con vật chỉ chỉ tay ra ngoài ấy, hiển nhiên đó là nơi cửa động dẫn ra ngoài. Nó tung thân vượt qua màn nước ra hẳn ngoài, lập tức Yến Lăng Vân thấy một luồng gió mát thổi vào, chàng cũng vọt thân theo. Trước mặt chàng là ánh nắng rực rỡ, chàng sung sướng như được đăng vân giá vũ.

Bấy giờ chàng mới thở phào đưa mắt nhìn chung quanh. Thì ra chàng đang đứng giữa một vùng núi non và nơi chàng đứng chính là trung tâm một thung lũng nhỏ bốn bề toàn là những ngọn núi trùng điệp vây quanh. Ngọn thác từ trên ngàn trượng đổ

xuống tạo thành cảnh hùng vĩ tráng lệ, không hiểu sao khi xưa vị kỳ nhân Tri Phi Tử do đâu phát hiện ra nơi này? Bấy giờ Yến Lăng Vân cảm thấy có hơi lưu luyến nhìn thật kỹ để nhớ cảnh vật vị trí nơi này, rồi mới nhìn con linh thú Đại Kim ra dấu từ biệt chuyển thân đi ra ngoài cốc. Chàng vẫn vốn tưởng mình còn ở trong vùng núi Lạc Hồn Nhai, nhớ tới hai cô nương vì nghĩa tới cứu chàng an nguy chưa biết ra sao. Tự thân chàng tuy chưa phải địch thủ của bọn Ngũ Quỷ, nhưng ít nhất cũng phải tìm hai cô nương đồng sinh cộng tử mới yên tâm chứ lẽ nào chàng nỡ bỏ mặc hai nàng? Nhớ tới Lâm Yên cô nương chàng lấy làm lạ lòng hết sức, tự nhiên dứt áo ra đi ở Tiểu Cô Sơn rồi không hiểu vì đâu lại gặp Bạch Phụng Tiên để cùng đến cứu chàng? Với Bạch Phụng Tiên, bất quá chàng chỉ gặp một lần trong cùng một hoàn cảnh và vẫn coi nàng như một tiểu muội, chẳng có nguồn gốc thân thiết gì thế mà nàng lại mạo hiểm đường xa tìm đến Quát Thương Sơn, vào hổ huyết, chân tình ấy rất đáng cảm động, thật xứng đáng gọi là bậc hiệp nghĩa trong võ lâm.

Chàng vừa suy nghĩ vừa đi, khi nhảy qua một dòng suối nhìn hình ảnh mình phản chiếu dưới dòng nước, chàng mới biết quần áo chàng tơi tả tồi tàn không thể tưởng tượng. Nhất là toàn thân đầy vết máu trên đất, chàng bèn cúi xuống vốc nước rửa mặt, rồi nổi hứng cởi áo nhảy luôn xuống dòng nước tắm rửa một hồi rồi mới lên bờ vò sạch áo mặc vào, đeo cổ kiếm lên vai, tinh thần sảng khoái, chàng hít một hơi chân khí bùng thân lên cao.

Chân khí chàng bấy giờ sung mãn nên cái nhảy, thân đã vọt lên rất cao, so với trước có thể nói là đại tiến bộ. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã lên tới đỉnh núi, nhìn về phía đông, trời nước một màu mang mang không bờ bến, chung quanh vạn sơn ôm lại, chỗ nào cũng chỉ thấy núi non động thạch cốc núi thâm u la liệt trước mắt. Chàng đã từng đọc qua nhiều sách vở và đã biết Quát Thương Sơn vốn nằm trong vùng Chiết Đông, nhưng Lạc Hồn Nhai thực sự nằm ở đâu chàng không hề biết. Vì lúc chàng bị bắt giữ, thân đang mang trọng thương, căn bản lúc nào cũng nửa mê nửa tỉnh không biết đường vào núi là đường nào. Bây giờ một mình đứng giữa cảnh núi non trùng điệp chàng biết tìm ra bằng lối nào? Chàng đành lắc đầu chân bước vô mục đích, cứ thuận chân theo con đường quanh đỉnh núi hy vọng gặp một tiểu phu nào đó để hỏi thăm.

Đi mãi, đi mãi, đại ước lâu bằng ăn xong một bữa cơm. Bỗng chàng nhìn thấy trong cánh rừng tùng bách trước mặt có một mảnh tường hiện ra, hiển nhiên nếu không là chùa chiền cũng phải là quán võ gì đó. Chàng vui mừng như đang lạc đường gặp ánh đèn le lói trước mặt. Vội vàng chàng gia tăng tốc độ chạy đến.

Bất ngờ sắp đến gần lại nghe có tiếng đinh đinh đang đang như tiếng vũ khí chạm nhau lẫn trong tiếng hò hét. Rõ ràng là đang xảy ra một trận ác đấu khiến chàng càng nghi ngờ đây vẫn là vùng núi Lạc Hồn Nhai.

Đương nhiên, nếu đúng như vậy chàng dự liệu tất cả cường địch đang ở trước mắt, chàng cần cẩn thận hơn.

Chàng bèn tìm một chỗ kín đáo ẩn thân rồi lén vào rừng mượn những bóng cây che thân đưa mắt quan sát cục diện. Bên trái chàng có một trang viện nhỏ dựa vào sườn núi trước mặt có suối khe và loại cây cổ thụ mọc chi chít, cảnh sắc rất đẹp. Bên phải là một khoảng trống đang có khá nhiều già trẻ trai gái ác đấu, trong ấy nhiều người đang lâm vào thế nguy.

Chẳng những trong ấy không có bọn Ngũ Quỷ mà ai nấy mặt đều xa lạ, tuyệt chẳng phải là môn đệ của Huyền Âm phái. Trận ác đấu chia làm hai bên, một bên do một đại hán đầu bóng mặt không râu, cầm đầu đánh với một thiếu nữ đẹp tuyệt nhưng sắc mặt rất căm phẫn. Bên cạnh còn có hai phụ nữ trang điểm yêu mỹ độ hơn hai mươi song chiến với một lão ông râu dài.

Dưới đất còn có bốn năm người bị trọng thương nằm la liệt. Và đứng hẳn bên ngoài là năm người ung dung tham chiến, đứng giữa là một lão đạo sĩ đầu tròn như đầu khỉ và một vị đạo cô trung niên, đứng cạnh hai bên là hai đại hán mặt mày hung dữ và hai đạo sĩ lưng đeo trường kiếm. Nhìn kỹ thêm chút nữa, chàng nhận ra bên đang chiếm thượng phong quyết không phải là loại người lương thiện.

Nhất là chiêu kiếm của lão ông và thiếu nữ đang giao đấu khiến chàng nhớ lại ghi chép trong các quyển sách trong thạch thất liên nghĩ thầm:

"Đó là Lưu Vân Kiếm Pháp của Thiên Thai phái đó mà?"

Đột nhiên đại hán đầu to bóng thi triển chiêu Tiên Nhân Chỉ Lộ đâm thẳng vào bụng thiếu nữ đồng thời cười hắc hắc:

- Chung Tuệ Phân! Nếu không tìm được hai con nha đầu sao chưa ngoan ngoan buông vũ khí, Yến Lăng Vân ta không tha cho cô nương đâu!

Nghe câu ấy Yến Lăng Vân càng lấy làm lạ, sao lại có tên trùng với tên chàng như thế? Rồi chàng nghĩ bụng:

"Thiên hạ nhất định không thể có sự trùng khớp như vậy, tất là tên hạ lưu này nghe giang hồ truyền ngôn nên mạo danh làm ác ở đây?"

Thiếu nữ kia oán hận đến mờ cả mắt, một chiêu thất thủ sắp bị đối phương hạ nhục. Lập tức Yến Lăng Vân tung thân rơi xuống giữa trường đấu quát lớn:

- Tiểu sinh đến đây!

Thân hình chàng chưa chạm đất đã xuất chiêu Nã Vân Trục Nguyệt trong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục tay không chẳng mất một chút sức nào đã đoạt được kiếm của đại hán. Chàng sừng sững như tướng quân trên trời giáng xuống, nhất là thân pháp mau như điện chớp, xuất thủ huyền diệu khiến đại hán ác đồ ngẩn mặt há mồm vội vàng lui lại. Đồng thời không chậm trễ, chàng quát lớn về hướng mấy kẻ đối địch bên cạnh:

- Dừng tay!

Nhất thời hai bên giao đấu đều giệt mình lập tức tung thân nhảy ra khỏi cuộc đấu. Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt. Yến Lăng Vân chỉ vào mặt tên đại hán đầu to bóng quát lớn:

- Tôn giá là ai, sự thực tên gì họ gì, mau mau nói thật đi!

Bấy giờ năm người quan sát trận đấu đã bày thành hàng chữ nhất gồm gồm nhìn Yến Lăng Vân trong lúc đại hán lấy lại bình tĩnh đáp:

- Đại gia đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, chính ta là Đào Hoa Sơn Phấn Diện Lang Quân Nghiêm Lý Vân đây, tiểu tử người muốn gì?

Thì ra "Yến Lăng Vân" và "Nghiêm Lý Vân" chỉ trùng nhau một chữ tên chứ hẳn không có ý xưng tên chàng, chàng thấy hẳn giao đấu với thiếu nữ ra chiêu rất hiểm ác nên tức giận:

- Tiểu sinh họ Yến tên Lăng Vân, gia tộc nho học nghiêm minh không tha cho bất cứ ai cậy mạnh hiếp yếu hạ lưu như các hạ. Chuyện hôm nay, chư vị không tuân theo quy củ giang hồ cậy đông hiếp yếu là làm sao?

Tên đại hán chưa kịp trả lời, bỗng sau lưng Yến Lăng Vân có tiếng gọi:

- Yến thiếu hiệp! Xin hãy nghe lão hủ nói một lời.

Yến Lăng Vân chuyển người lại, thì ra người vừa gọi chàng là lão ông vừa giao đấu với thiếu nữ, lão ông ôm quyền nói tiếp:

- Lão hủ là Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh phái Thiên Thai, trước đây ở Bạch phủ tại Kim Lăng đã gặp qua thiếu hiệp, chuyện hôm nay là do cha con lão hủ đi tìm Bạch nữ hiệp bị bọn người này chặn đường gây sự ở đây.

Thế ra là hai cô nương Lâm Yên và Bạch Phụng Tiên đã thoát hiểm và chàng đành nín thở ác đồ này là đồng bọn Lạc Hồn Nhai truy đuổi đến đây, chàng vội ôm quyền trả lễ:

- Thì ra là Chung lão tiên bối, nhị vị cô nương ấy vì tiểu tử mà bôn ba đến đây đụng đến lão tiên bối, tiểu sinh lấy làm áy náy, xin lão tiên bối hãy chờ tiểu sinh giải quyết bọn ác tặc này.

Chàng chuyển thân lại bọn địch nhân:

- Bọn bây tới đây nạp mạng cho thiếu gia đây là đúng lắm. Tên cẩu tặc Nghiêm Lý Vân kia hãy ra đây động thủ với thiếu gia!

Mắt chàng xẹt ra tia lửa nhiếp hồn khiến cả bọn tái mặt. Trong thời gian bị hãm thân nơi Lạc Hồn Nhai, Yến Lăng Vân đã luyện tập Nhiếp Hồn Ma Pháp đến mức độ cực cao nên mới hiệu lực áp đảo quần ma như thế. Cô nương kinh ngạc hỏi cha:

- Gia gia! Yến thiếu hiệp vừa thi triển công phu gì thế?

Không ngờ Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh chưa kịp đáp lời con gái, đã có đạo cô trung niên quay lại nói với hai nữ nhân áo đỏ đứng sau lưng:

- Hôm nay chúng ta gặp đối thủ rồi, các người hãy biểu lộ bản lãnh đi!

Đạo cô ấy chính là chủ nhân Hòa Hợp am Bán Bán Tiên Cô Vạn Tố Trinh. Chúng đều là tả đạo bàng môn, tự nhiên rất điều luyện tà pháp. Nhất là Vạn Tố Trinh bán nam bán nữ chuyên sử dụng thủ đoạn Câu Hồn Đoạt Phách dẫn dụ nam thanh thiếu nữ vào con đường dâm uế. Đạo cô có mặt ở đây là vì đuổi theo Lăng Vân Yến và Bạch Phụng Tiên. Thực ra cảnh tượng trong phòng kín mà nhị vị cô nương nhìn thấy là cảnh dâm loạn của hai nữ đệ tử đang vui thú mây mưa với tên Phấn Diện Lang Quân Nghiêm Lý Vân chứ không phải là Yến Lăng Vân.

Hai yêu nữ áo đỏ nghe lệnh của sư phụ lập tức bước tới, hai cặp mắt đa tình lóng lánh nhìn Yến Lăng Vân rồi cất tiếng như oanh vàng:

- Ô! Không ngờ tiểu tướng công lại đồng hành với chúng em, thực là kỳ duyên ngộ hội, chúng em tên là Kim Châu và Ngọc Châu, người ta gọi là Ma Bì Nhị Nữ xin đến đây phụng sự cho chàng.

Hai yêu nữ cực kỳ khiêu gợi và âm thanh giọng nói hết sức quyến rũ có sức hấp dẫn lớn khiến người nghe rung động. Cả hai đều mặc áo đỏ mỏng như cánh chuồn chuồn bó sát vào người để lộ những đường cong tuyệt mỹ thu hút nhãn lực của người khác phái. Nhưng thần thái Yến Lăng Vân vẫn cực kỳ an nhiên, định lực chàng nghiêm lại nhìn thẳng Ma Bì Nhị Nữ, khi hai yêu nữ đến gần chàng bật lên tiếng cười lớn rất đột ngột. Âm thanh tiếng cười của chàng cực kỳ cổ quái, vừa sắc như đao kiếm đâm thẳng vào tai đối phương, lại vừa mềm như tơ lụa quấn chặt lấy thính giác, chấn động hồn phách đối phương.

Hai yêu nữ tức thì thất sắc vội vàng bịt tai lùi lại mấy bước. Các bọn ác tặc đứng xung quanh ai nấy ngẩn người không còn tinh thần nào nữa. Thực ra lúc phát ra tiếng cười chỉ vì Yến Lăng Vân động tính hiếu kỳ, thấy hai yêu nữ sử xuất Mê Hồn tà pháp, chàng liền thử lấy ma pháp chế ngự ma pháp bằng cách thi triển Nhiếp Hồn Trường Tiểu học được của Miêu Lãnh Khuyết. Nhất là khi chàng vô ý ăn nhầm trái Thất Diệp Linh Chi hỏa hầu tăng tiến gấp bội nên uy lực càng dữ dội. Chính vì hỏa hầu thâm hậu của chàng khiến hai yêu nữ lùi lại mấy bước, tai kêu ong ong bất tuyệt chịu đựng không nổi phải ngã người xuống đất.

Ái nữ của Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh là Chung cô nương vui mừng đến bên chàng nói nhỏ:

- Tiểu muội Chung Tuệ Phân là bằng hữu cố giao của Bạch tử tử, hôm nay năm sư huynh của tiểu muội đều bị trọng thương, xin Yến thiếu hiệp chớ buông tha cho bọn nữ yêu nghiệt kia!

Nàng nhắc đến Bạch Phụng Tiên là hợp lẽ vì sau trận đả lôi đài ở Bạch phủ, toàn giang hồ đều nhận Yến Lăng Vân đã trúng tuyển và hiện coi là chồng của Bạch cô nương. Sự thực tuy chàng không có ý đả lôi đài đoạt vợ, nhưng hiện giờ không tiện giải thích nên chỉ ôm quyền thi lễ:

- Chung cô nương dạy phải lắm, tiểu sinh xin tuân lệnh trừ hại cho võ lâm.

Đồng thời lúc ấy Long Thu lão quái Tề Thiên Lạc cũng đã đi vào trường đấu. Con mắt tam giác của lão đảo lộn liên hồi nhìn Yến Lăng Vân:

- Tên tiểu tử này chắc là môn hạ của Miêu Lãnh Khuyết, người có biết chân nhân ta là ai không?

Hiển nhiên lão vừa nhận ra chiêu số của chàng nên nhận lầm chàng là môn đệ của Miêu Lãnh lão ma. Yến Lăng Vân không thèm lý gì đến lão, chàng cười khinh miệt:

- Không đáng nói, thiếu gia chỉ biết các người là bọn ác quái đa đoan mà thôi.

Tề Thiên Lạc giận nổ đom đóm mắt, lão quát to:

- Chân nhân Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc có giao tình với sư phụ Miêu Lãnh Khuyết của người hơn mười năm, đồ tiểu bối người không hay biết dám vô lễ như thế, sao chưa quỳ xuống lãnh tội?

Yến Lăng Vân vẫn điềm nhiên cười lạnh:

- Vậy lão người hãy đi tìm bạn già mà hỏi, thiếu gia không thèm để ý. Hôm nay các người muốn thoát thân quyết không dễ đâu. Im miệng đi!

Chàng vốn sẵn thành kiến thủy chung vẫn tưởng người này là đồng đảng của lũ Ngũ Quỷ ở Quát Thương Sơn vì Huyền Âm phái và Miêu Lãnh phái vốn quen biết nhau từ lâu là chuyện chàng có nghe nói tới nên lời của Long Thu lão quái càng chứng thực chuyện ấy. Huống gì theo chàng nghĩ, bất cứ ai giao du Miêu Lãnh lão ma tất không phải là người lương thiện.

- o O o -